

halvt saa bjærgsom, som han var, da han beregnede sin, men det er en Ting for sig. (Indenrigsministeren [Kragh]: Det er urigtigt). Ja, saa kan jo den højtærede Minister oplyse om det, naar han kommer herop; det synes jeg er det rimeligste; hvorfor blive saa hidsig? Det er jo i alt Fald saaledes, at den højtærede Indenrigsminister har oppebaaret en højere Ministerpension, end jeg gør; det kan den højtærede Indenrigsminister ikke bestride, lige saa lidt som han kan bestride, at andre Venstreministre har været langt rundeligere, mere „bjærgsomme“, da de beregnede sig Pension, end jeg har været; jeg skal senere fremføre et nyt Eksempel derpaa. Det, man har fremhævet for mit Vedkommende, er, at jeg — der ved min Tiltrædelse af Stillingen som Minister gav Afkald paa alle mine hidtidige Erhverv —, da jeg traadte fra som Minister, fik mig beregnet en Pension paa 7 200 Kr., og man paastaar, at det havde jeg ikke Ret til, det var sket paa uretmæssig Maade. Jeg gør opmærksom paa, at en Minister jo lige til nu har haft Ret til, hvis han mistede sine Indtægter, sine Erhverv, ved kongelig Resolution at faa godtgjort dette med et Beløb af indtil Halvdelen af Ministerlønnen; det har jeg imidlertid ikke faaet, men jeg har faaet det beregnet til 7 200 Kr. Derefter nævner man, at Stillingen som Statsrevisor — jeg var jo Statsrevisor — først er pensionsgivende efter 10 Aars Forløb. Det er en ganske overflødig Bemærkning; da det ikke er en Tjenestemandsstilling, vilde den ikke have kunnet medtages i Pensionen selv efter 10 Aars Forløb, men det, der sker og jævnlig sker, er, at man ved en Anmærkning paa Finansloven giver en Mand, der indtræder i en Tjenestemandsstilling, Anciennetet fra en Tjeneste under Staten med Statslønning, men i en Stilling, som ikke var pensionsgivende. Det er sket mangfoldige Gange, og i Analogi dermed har jeg beregnet den Pension, jeg skulde have.

Saa siger man — efter at man har prøvet at fremstille som ulovligt, hvad jeg er ganske sikker paa, at Ministeren i alt Fald ikke vil underskrive, at faa Pensionen beregnet til 7 200 Kr. —, at jeg kunde fortsætte som Statsrevisor. Det er rigtigt, det kunde jeg, jeg har Tid nok til det, men da jeg tiltraadte i 1918, opgav jeg mit hidtidige Erhverv for at overtage Stillingen som Statsrevisor, og da jeg i 1924 som Minister ophørte med at være Statsrevisor, opgav den Mand, der afløste mig, sin hidtidige Stilling for at overtage

Stillingen som Statsrevisor og blev i 1926 genvalgt indtil 1930 sammen med de øvrige 3 Revisorer. Hvorledes Venstre saa kan mene, at jeg i Dag kunde overtage Stillingen som Statsrevisor, naar de, der sidder, endnu har en Funktionstid af 4 Aar, forstaar jeg ikke, medmindre Venstre vil lade sin Statsrevisor træde tilbage for derefter at lade mig komme til; saa, forsikrer jeg, skal jeg ikke forsøge paa, saaledes som det er sket med Venstremænd tidligere, at tage baade Pension og en Stilling i Staten. Naar man nu taler om, at jeg har været bjærgsom, og at de socialdemokratiske Ministre har forstaaet at hytte sig, vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister nu at omtale denne Sag heroppe fra Talerstolen — det gaar jeg ud fra, at han vil — og ikke nøjes med at sidde og mudre nede paa Pladsen og prøve at bestride Rigtigheden af, hvad jeg siger. Jeg vil sætte Pris paa, om han vil nævne mig en Venstreminister fra 1901 til Dato, der havde sine Indtægter i Statsstillinger, har mistet disse, da han blev Minister, og ikke kunde faa dem, da han fratraadte, som har været mindre bjærgsom end jeg. For hvis Venstrepressen har Ret i, at jeg har været bjærgsom, har samtlige de øvrige Venstreministre været graadige, for de har i alt Fald taget mere.

Dernæst vil jeg gerne sige i faa Ord, at hvis den Lov, der blev vedtaget i Sommer om Ministrenes „Ben“, Bibeskæftigelser, som var, det erkender jeg, en Mistilidsærklæring til dette Ministerium, fordi vi aldrig nogen Sinde har haft et Ministerium i den Grad belempret med Bierhverv som det nuværende, var blevet vedtaget, da min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Stauning var Statsminister, saa kunde han være staaet op her med det samme og have sagt: Der findes ikke en eneste af de socialdemokratiske Ministre, der har beholdt et eneste lønnet Erhverv fra den Dag, de tiltraadte Stillingen her. Og det er dem, der hyttede sig i Venstrepressen. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, der jo er saa interesseret i det, at fortælle, hvorfor vi hyttede os mere end de andre. Har da nogen tidligere Venstreminister baaret sig ad paa anden Maade? Dernæst vil jeg sige med Hensyn til Beregningen af Pensioner for det Ministerium, der hyttede sig: Saa undersøg Venstreministerierne lige fra 1901 til Dato, og vis mig et Ministerium, der har hyttet sig mindre, endsige lige saa lidt som det socialdemokratiske Mini-